

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/135/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2514010169
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Jarábek
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2514010169.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Jarábka a sudcov JUDr. Pavla Sládka a JUDr. Kataríny Stanislavskej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 21. mája 2015, v trestnej veci proti obžalovanému T. D., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písmeno b/, písmeno c/ Trestného zákona, prejednal odvolanie obžalovaného, ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu v Piešťanoch sp. zn. 1T/59/2014 zo dňa 20.10.2014, a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného T. D., nar. XX.XX.XXXX, sa z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uznal obžalovaného T. D. za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písmeno b/, písmeno c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno j/ Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v období od októbra 2012 až ku dňu hlavného pojednávania v meste L. a ani na inom mieste na území Slovenskej republiky, si ako otec detí U. H. D., nar. XX.XX.XXXX, H. L. D., nar. XX.XX.XXXX a T. H. D., nar. XX.XX.XXXX, všetci bytom L., U. XXX/XX, riadne neplnil vyživovaciu povinnosť napriek tomu, že mu vyplýva zo Zákona o rodine a ktorej rozsah mu bol určený rozsudkom Okresného súdu v Piešťanoch sp. zn. 3C 33/2009 zo dňa 11.08.2011, právoplatného dňa 13.01.2012 vo výške 130,- Eur mesačne na U. H., vo výške 170,- Eur mesačne na H. L. a vo výške 100,- Eur na T. H., ktorú je povinný platiť k rukám matky J. D., vždy do 15 dňa v mesiaci vopred, hoci vedel o existencii vyživovacej povinnosti a túto povinnosť si vôbec neplnil, pričom v tomto období preukázateľne neprejavoval snahu riadne sa zamestnať, teda nevyužil všetky možnosti na to, aby si svoju zákonnú povinnosť v reálne možnej výške splnil a ani sa nezaevidoval na príslušnom úrade práce, sociálnych vecí a rodiny, čím za uvedené obdobie dlhuje na výživnom J. D. sumu v celkovej výške 10.000,- Eur, a svojho konania sa dopustil napriek tomu, že rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 2T/23/2012 zo dňa 26.09.2012, právoplatným dňa 03.10.2012, bol odsúdený za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b/, písm. j/ Trestného zákona k trestu odňatia slobody v trvaní dvanásť mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní jeden rok.

Za to bol odsúdený podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona za použitia § 38 ods. 2 Trestného zákona k trestu odňatia slobody v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona bol pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný. V odôvodnení svojho odvolania obžalovaný namieta, že súdni znalci nevykonali súdnoznalecký posudok dostatočne a zodpovedne, podľa iných odborníkov môže trpieť napríklad posttraumatickým stresovým syndrómom, znalec Juraj Droba neodpovedal ani

na jednu jeho otázku, ani na otázku jeho právneho zástupcu. Jeho svedectvo je neplnohodnotné a spochybniteľné. Súd nepovolil obžalovanému ani jedného svedka, ktorého navrhoval, svedkovia mohli vysvetliť a potvrdiť správnosť jeho konania. Teda súd porušil jeho právo na spravodlivý proces.

Súd, vyšetrovateľ, ani prokurátor nezisťovali jeho príjmy a na základe čoho potom rozhodli o výške výživného. Ak súd nerozhodoval na základe faktov, jeho rozhodnutie nemôže byť legitímne a v žiadnom prípade spravodlivé. Okresný súd sa nezaoberal dostatočne jeho nemonetárnym prispievaním k výchove a vzdelávaniu svojich synov. Súd konal účelovo a schematicky s jediným cieľom odsúdiť ho. Jeho láska a starostlivosť o jeho synov sa mu vracia a je potvrdením, že je v ich živote prítomný, dôležitý a jedinečný. Naučil svojho syna chytať ryby, poznávať huby, rastliny, plody, a to mu môže zabezpečiť potravu na celý život. Tieto dôležité fakty nie, že neboli v súdnom konaní pripustené, ale každá zmienka v tomto smere bola spochybnená a znevážená. Nemonetárne motivovanie, výchova a vzdelanie je podľa pedagogiky a psychológie dôležitejšie. Súd sa tiež nezaoberal dostatočne jeho materiálnym prispievaním na jeho synov.

Na verejnom zasadnutí obžalovaný tiež prezentoval, že bol vlastne odsúdený kvôli svojej životnej filozofii, kedy odmieta peniaze ako fiktívne papieriky a virtuálne čísla.

Na verejnom zasadnutí krajského súdu obžalovaný doplnil toto svoje odvolanie všeobecnými úvahami o svojom životnom štýle, jeho zástupca navrhol v nadväznosti na jeho odvolanie zrušiť napadnutý rozsudok a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť.

Zástupkyňa krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí krajského súdu navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku na základe odvolania obžalovaného preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo.

Krajský súd takýmto postupom zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Krajský súd v prvom rade konštatuje, že okresný súd po obdržaní obžaloby v predmetnej veci postupoval dôsledne podľa príslušných ustanovení tretej časti Trestného poriadku, ktorá upravuje základné pravidlá súdneho konania. Na hlavnom pojednávaní okresný súd vykonával jednotlivé dôkazy zákonným a transparentným spôsobom, dodržal pritom všetky základné princípy kontradiktórneho trestného procesu.

Svojim procesným postupom na hlavnom pojednávaní okresný súd poskytol obžalovanému všetky nevyhnutné záruky pre zabezpečenie spravodlivého konania.

V ďalšom krajský súd konštatuje, že okresný súd rozhodujúc o obžalobe prokurátora vykonal všetky dôkazy potrebné pre zákonné a objektívne rozhodnutie, tieto dôkazy podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku vyhodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia individuálne i v ich súhrne, a tak dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, čo sa týka viny obžalovaného, právnej kvalifikácie jeho konania, ako aj uloženého trestu.

V odôvodnení svojho rozsudku okresný súd v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku zrozumiteľne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného, prečo nevyhovel návrhu na vykonanie ďalších dôkazov, tiež uviedol, akými úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení Trestného zákona, hlavne v otázke viny.

Odvolací súd považuje odôvodnenie napadnutého rozsudku za transparentné, presvedčivé a súladné v skutkových aj právnych úvahách s vykonanými dôkazmi.

Okresný súd v napadnutom rozsudku popísal svoj dôkazný postup, oboznámil konkrétne vecný obsah jednotlivých dôkazov, následne obsah, toho ktorého dôkazu aj správne vyhodnotil. Pri svojich záverečných úvahách o vine obžalovaného v rámci svojho hodnotiaceho procesu ozrejmil, aké konkrétne

postavenie a dôkaznú silu pripísal tomu, ktorému dôkazu vo vzťahu k svojmu meritórnemu rozhodnutiu. Krajský súd konštatuje, že okresný súd v napadnutom rozsudku opiera svoje rozhodujúce závery o konkrétne dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom.

Odvolačný súd sa stotožňuje tak so skutkovými, ako aj právnymi závermi prvostupňového súdu, a preto na ne v podrobnostiach poukazuje.

S ohľadom na doterajšieho obhajobné námietky obžalovaného, na ktorých v podstate zotrval v priebehu celého doterajšieho trestného konania, považuje krajský súd za potrebné zhrnúť nasledovné.

V prvom rade krajský súd konštatuje, že niet najmenších pochybností, že skutok, ako je opísaný vo výrokovej časti napadnutého rozsudku sa stal a že obžalovaný dlhuje na výživnom J. D. sumu v celkovej výške 10.000,-- Eur, pričom tohto konania dopustil sa napriek tomu, že rozsudkom Okresného súdu v Piešťanoch sp.zn. 2T/23/2012 zo dňa 26.09.2012 už bol pre takýto prečin zanedbania povinnej výživy odsúdený na podmienený trest odňatia slobody. Z hľadiska časových súvislostí napriek tejto skutočnosti obžalovaný kontinuálne pokračoval v neplnení si vyživovacej povinnosti.

Niet sporu o tom, že odsúdený v podstate tento prečin páchal úmyselne vzhľadom na ním prezentovanú filozofiu, v rámci ktorej hodnotí spoločnosť ako takú, že v nej všetci fungujú za peniaze, on takúto spoločnosť odmieta, hodnotí spoločnosť ako konzumnú, ktorá melie ľudí, spoločnosť žijúcu v sebaklame, on hľadá nenásilie, avšak za násilie sa nachádza pred súdom. V tomto duchu chce vychovávať aj svojich synov a tým, že neplatí výživné sa stavia na odpor voči spoločnosti a vyjadruje tak svoju občiansku nespokojnosť.

Krajský súd ohľadne týchto úvah a ním prezentovanej viery konštatuje, že takéto skutočnosti vznesené na jeho obhajobu sú právne irelevantné a nemôžu prispieť k vyvineniu sa obžalovaného zo spáchaného prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písmeno b/, písmeno c/ Trestného zákona. Krajský súd dodáva, že v právnom štáte je takáto filozofia neprípustná, obžalovaný je povinný plniť zákonné povinnosti v zmysle Zákona o rodine, ako aj v zmysle rozsudku Okresného súdu v Piešťanoch sp.zn. 3C/33/2009 zo dňa 11.08.2011 a pokiaľ odmieta plniť zákonné povinnosti, ktoré sú aj v súlade s Ústavou SR musí nevyhnutne znášať aj trestnú zodpovednosť.

Pokiaľ ide o trest ukladaný obžalovanému, okresný súd mu ukladal nepodmienečný trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby s tým, že u neho nevzhladol ani jednu poľahčujúcu, ani priťažujúcu okolnosť, a preto v zmysle § 49 ods. 2 Trestného zákona správne ukladal obžalovanému represívny - nepodmienečný trest odňatia slobody, pretože podľa tohto ustanovenia okresný súd nemôže uložiť žiadnemu páchatelovi podmienený trest odňatia slobody, ak predmetný trestný čin spáchal v skúšobnej dobe predchádzajúceho podmieneného odsúdenia, alebo podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody.

Krajský súd pritom vo vzťahu k takto ukladanému trestu všeobecne považuje za potrebné uviesť, že základným účelom a cieľom trestu v zmysle Trestného zákona je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatelmi. Zmysle a existencie a prípadnej aplikácie noriem trestného práva je daný v tom, aby sa trestné činy buď vôbec nepáchali, alebo páchali v čo najmenšej miere. Ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestných činov, vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov tak robí z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Okrem toho trest má však pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatela, ale aj na ostatných členov spoločnosti. Pritom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatelovi zabráni v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným členom spoločnosti, ktoré správanie je nežiaduce a proti čomu je namierený Trestný zákon. Trestný zákon takýmto spôsobom ovplyvňuje pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti a smeruje k tomu, aby si v rámci právneho štátu plnili svoje zákonné povinnosti.

Krajský súd je toho názoru, že aj trest ukladaný obžalovanému sa nachádza v rámci týchto spoluurčujúcich kritérií, a teda nevzhladol žiadny dôvod pre úvahy o inom treste než nepodmienečnom treste odňatia slobody, ako ho obžalovanému uložil okresný súd.

Krajský súd zhrnúc irelevantnosť odvolacích námietok obžalovaného Martina Urminského preto rozhodol o jeho odvolaní tak, že toto zamietol ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.